VELIKI MUFTIJA JERUZALEMSKI:

ISLAM I ŽIDOVSTVO

ZAGREB 1943.

Veliki Muftija Jeruzalemski, Emir el Husein, govori

Za nas je muslimane nedostojno izgovarati rieč islam u jednom dahu sa židovstvom, kad islam stoji tako visoko nad svojim podmuklim protivnikom. Zato bi bilo pogrješno, kad bi između obje načelno različite opreke htjeli potezati poredbe.

Premalo je nažalost poznato, da neprijateljstvo između islama i židovstva nije tek novijeg nadnevka, nego da ono siže daleko natrag sve do u vremena Proroka Muhameda.

Ovaj kratki poviestni pregled prikazuje značaj i podmuklost židovstva i njegovo neprijateljstvo prema osnivaču islama, Proroku Muhamedu.

Poviest pozna židove samo kao podređeni narod. Njihovoj prostačkoj prirodi i njihovom nepodnosljivom držanju prema narodima, koji im pružaju gostoprimstvo, i prema susjednim narodima ima se pripisati, da su ti narodi morali poduzeti mjere, kako bi suzbili židovsko nastojanje, da na silu izvede ono što hoće.

Poviest staroga vieka pokazuje nam, da su već faraoni bili prisiljeni, da svim sredstvima postupaju proti židovskoj lihvi i židovskoj nemoralnosti. Konačno je došlo do toga, da su stari Egipćani židove protjerali iz svoje zemlje. Pod vodstvom Mojsijinim došli su tada židovi u Sinajsku pustinju.

Arapski teolog Tabari priča, da su židovi htjeli ubiti čak i svog vođu i spasitelja Mojsiju, kad se povratio s brda Sinaj. Bog ih je zato kaznio time, da su 40 godina morali lutati po pustinji. To ih je imalo osviestiti i nova je generacija imala biti očišćena od nizkog značaja svojih otaca.

Židovi su se na to poput skakavaca proširili po arapskom poluotoku. Došli su u Meku, u Medinu, u Irak i Palestinu, dakle u zemlju, gdje teče med i mlieko.

Jedan dio židova, koji su bili došli u Siriju i Palestinu, nalazio se sada pod rimskim gospodstvom. Rimljani su međutim već doskora razabrali pogibelj, koja zemlji prieti od židova, te su proti njima odredili oštre mjere. K tomu je pridošlo, da je u ono vrieme izbila težka zarazna bolest kuga, koju su po općem mišljenju donieli u zemlju židovi. Kad su i liečnici izjavili, da su židovi doista ognjište zaraze — u čem su očito imali pravo — izbila je u narodu takva uzbuna proti njima, da su mnogi židovi bili ubijeni. Taj je događaj ujedno i razlog, zašto se židovi u Arabiji još i danas nazivaju »mikrobima«. Arapi imadu osobito razumievanje za to, da su u Njemačkoj proti židovima provedene energične mjere, i da su iz zemlje protjerani. Englezka i Amerika omogućile su židovima nakon svjetskog rata, da se nasele u Palestini i osnuju ondje židovsku državu. Tu se sada našao na okupu židovski izmet iz svih zemalja i bacio se na to, da Arapima na lopovski način oduzme njihovu zemlju. I doista im je i uspjelo, da od najveće sirotinje i od nesavjestnih posjednika pokupuju zemlju. Na taj su način oteli siromašnoj udovici hljeb iz usta, a djeci ukrali hranu, da se njome sada tove sami. Kad su se Arapi oprli židovskom naseljivanju, oni se nisu žacali ni od tog, da počinjaju krvava umorstva. Oni su na taj način mnogim obiteljima oteli njihovog hranitelja i bacili ih u biedu i nevolju. (Bog će ih za ta njihova sramotna djela kazniti.)

Ta borba židova protiv Arapa nije za nas ništa nova, samo što se tečajem vremena promienilo poprište. Židovi mrze i Muhameda i islam i svakog čovjeka, koji želi unapređivati svoj narod i koji se bori proti židovskoj požudi za imetkom i židovskoj korupciji.

Borba između židova i islama započela je, kad je Muhamed pobjegao iz Meke u Medinu, gdje je stvorio

podlogu za razvitak islama. Već tada su židovi bili svim lukavstvima protkani trgovci i smjesta su opazili, da bi Muhamedov utjecaj i na duhovnom i na poslovnom području mogao za njih postati opasan. Zato ih je proti islamu obuzela duboka mržnja, a ta je mržnja rasla tim jače, čim je islam postajao čvršći i moćniji. Oni prekinuše ugovor, što su ga s Muhamedom bili sklopili u Haiberu — o čem će biti govora kasnije — a njihov je bies porastao do skrajnjih granica, kad je Koran odkrio njihove najdublje duševne skolnosti i njihovu bezdušnost i nesavjestnost, uslied čega su ti njihovi poroci postali općenito poznati. Već tada su židovske metode bile iste kakve su i danas. Njihovo je oružje bilo kao uviek potvora i osvada, pa su tako i Muhameda pokušali poniziti u očima njegovih pristaša. Uztvrdili su da je varalica, čarobnjak i lažac, a kad na taj način nisu došli do cilja, pokušali su da podkopaju Muhamedovu čast prošrivši glasinu, da je Muhamedova žena Aiša počinila preljub. Šireći tu glasinu i tvrdnju htjeli su da u srdcima Muhamedovih pristaša posiju sumnju.

Kad međutim ni to nije pomoglo, pokušali su da bace u loše svietlo Muhamedovu nauku. Nekoliko je židova u tu svrhu prešlo na islam, ali su se već za nekoliko dana vratili natrag u krilo židovske vjere. Kad su na to bili zapitani, zašto su tako naglo promienili svoje mišljenje, odgovarali su lukavo, da su s puno dobre volje htjeli da se snađu u islamu, ali da su morali ustanoviti, da je sve samo laž. O tom se u Koranu nalazi sliedeće mjesto:

»Mnogi od pismoznanaca nastoje, da vas ipak nekako učine opet nevjernicima, i to tako, da su prošli na našu vjeru. No to je bila samo zavist njihovih duša, kad su spoznali istinu.«

Kad su židovi uvidjeli nemogucnost, da do ovog cilja dođu putevima, kojima su se poslužili dotad, počeli su Muhamedu postavljati razna bezsmislena i nerješiva pitanja. Na taj su način htjeli druge uvjeriti, da je Muhamed siromašan na znanju i mudrosti. Ali ni tom metodom nisu polučivali nikakvog uspjeha. I tako su morali doći do osvjedočenja, da je islam ukorienjen duboko u srdcima muslimana pa su zato počeli nastojati da unište muslimane same. Provodeći tu osnovu počinili su kukavan zločin, davajući nekim nemuslimanskim plemenima novaca, da bi se borili proti Muhamedu. No Svemogući Bog je htio drugčije. Željeznom šakom potukao je Muhamed pobunjenička plemena i osvojio njihov grad. Taj poraz židovi nisu mogli podnieti pa su odlučili da Muhameda na svaki način unište i u tu su svrhu iznajmili ljude, koji su ga imali umoriti.

U Medini su židovi živjeli u gradskoj četvrti Beni Nadir, i Muhamed je s njima, kad je došao u Medinu, sklopio ugovor. Jednoga dana zaputio se on u pratnji samo desetorice pristaša u tu gradsku četvrt, da sa židovima govori i pokuša ih obratiti na islam. Muhamed je židovima tumačio načela islama i židovi su se za to na oko živo zanimali i pokazivali se pristupačnima. Dok se Muhamed tako s jednim dielom židova nalazio u prijateljskom razgovoru, drugi je dio spremao napadaj na njegov život. Oni su jednog čovjeka predobili za to, da na Muhamedovu glavu baci komad stiene. I Muhamed bi sigurno bio izgubljen, da ga Bog nije na to upozorio. Neki unutarnji glas opomenuo ga je, da napusti to mjesto, i tako izdajnički židovi nisu mogli izvršiti svoju osnovu. Muhamed je na to poslao k židovima jednog svog pristašu i poručio im po njemu, da u roku od deset dana imadu napustiti grad. Ugovor, što su ga s njime sklopili,

da su pogazili time, što su ga kušali riešiti života. Svaki židov, koji se nakon deset dana još bude našao u gradu, da će biti kažnjen smrću.

Međutim je jedan dio židova, koji su na vanjski način prihvatili islam, ali su u svojoj unutarnjosti ostali židovi, nagovorio ostale židove da ne napuste grad. Kad je prošao rok od 10 dana, bio je Muhamed prisiljen protjerati židove iz grada oružanom silom. Jedan dio židova pobjegao je u Haiber, a drugi u Siriju.

Židovi, koji su bili pobjegli u Haiber, nisu međutim htjeli da se priznadu poraženima, pa su zato zaključili, da se Muhamedu osvete. U tu svrhu obratili su se na ostale židove u Haiberu kao i na židove u Taimi i u Vadi el Kuri i skovali zajedno s njima urotu; pomoću velikih svota novaca uzbunili su i nemuslimanska arapska plemena, da napadnu Medinu. Kad je Muhamed doznao za tu osnovu, naoružao je brzo svoje ljude i krenuo prema Haiberu, središtu urotnika. Muhamedovi pristaše zauzeše Haiber i protjeraše nakon toga većinu židova iz grada, dok je s preostalim židovima Muhamed sklopio ugovor, koji je osiguravao mir. Tek nakon toga uništavajućeg poraza moglo se islamsko carstvo mirno razvijati. Ali kad se uzme u obzir značaj židova, nije bilo nikakvo čudo, što židovi ni uzprkos sklopljenog ugovora nisu napustili svoje osnove i što su svim sredstvima i dalje nastojali da Muhameda unište. Oni pozvaše Muhameda na gostbu i on je, ne sluteći ništa zla, taj poziv i prihvatio. Tu je međutim pred njega postavljeno krasno pečeno janje, koje je za njega bila priredila židovka Zainob, supruga Salama ben Maškema. Kod stola se govorilo o ugovoru i mirnom životu u sporazumu, koji je sada zavladao, pa Muhamed nije ni izdaleka slutio kakvu izdaju. Muhamed i njegov vjerni pristaša Bešr ibn

al Barra uzeše od janjeta svaki po komad, samo što Muhamed svoj zalogaj nije progutao, jer mu se učinilo, da ima sumnjiv tek. »Kost mi veli da je janje otrovano« — reče on i dade na to pozvati preda se židovku Zainob te ju upita, da li je meso otrovano. Ona odgovori: »Ti znaš da ja kod židova uživam velik ugled i ja dopuštam da sam janje otrovala. Pri tom sam mislila, da ću — ako si ti samo kralj, pogubiti samo kralja, no ako si zbilja prorok, da ćeš znati, da je meso otrovano.« Muhamedov pratilac podlegao je brzo posljedicama otrovanja, dok je Muhamed, makar je otrovani zalogaj izpljunuo, imao kasnije od njega razna poremećenja u svom zdravlju i djelovanje otrova se kod njega primjećivalo uviek. Neki povjestničari svode i Muhamedovu smrt na posljedice tog otrovanja. Oni se pri tom pozivaju na jedan hadit Abi Huraire, prema kojemu je Muhamed kratko vrieme prije svoje smrti rekao: »Učinak haiberske gostbe pokazivat će se kod mene tako dugo, dok ne umrem!«

Mi muslimani moramo neprestano misliti na haibersku gostbu. Kad su židovi onda na taj način izdali Muhamedа, kako danas ne bi svojom podmuklošću progonili nas, da nas unište!

Židovi se sada osvjedočiše, da je Muhamedova osoba proti svakom njihovom napadaju imuna i zaključiše zato, da posiju neslogu među arapska plemena i na taj način slome moć islama. Kad se je Muhamed bio vratio u Medinu, bilo mu je uspjelo da izmiri arapska plemena Kauša i Karaša, koji su se kroz 120 godina nalazili bez prestanka u borbi. Na taj je način vrlo znatno ojačao položaj islama. Pripadnici tih dvaju neprijateljskih plemena bili su u znaku islama postali braća i u grad je bio ušao mir. U vezi s time pokušali su židovi da podkopaju islamsko carstvo. Jedan osvetoljubivi starac ime-

nom Šas ibn Kais prolazio je jednog dana sa svojim prijateljima preko trga, na kojem se obdržavala skupština izmirenih plemena. On nije mogao gledati, kako se liepo među sobom snose ta dva plemena, koja su među sobom odvojevala toliko ratova, pa zamisli paklensku osnovu. On pošalje na skupštinu jednog svog prijatelja, koji je bio dobar poznavalac ratnih pjesama, i nagovori ga da ondje iznese nekoliko starih pjesama punih mržnje. Taj židov, koji je bio dobar govornik, pođe doista na skupštinu i poče ondje recitirati nekoliko starih ratnih pjesama obih plemena. Na taj način mu je uspjelo, da u svakom plemenu nađe po jednog čovjeka, u kojem je uzbuktala stara mržnja. Njih dvojica započeše se među sobom boriti i pozvaše i svoje suplemenike da prihvate oružje. I bila bi se dogodila bezkrajna nesreća, da Muhamed, koji je bio doznao o novoj borbi među braćom, nije bio pohrlio na bojište. On poviče: »O, Bože moj, zar se opet vraćaju stara vremena, još dok sam ja među vama! Kad sam vam dao islam kao vjeru, bio je stari bratoubilački razdor pokopan i vi ste u svojim srdcima bili postali braća. Zar hoćete opet zapasti u bezvjerstvo!« Sada oba plemena opaziše, da su među njima posijali nemir samo židovi, pa odbaciše oružje, zamoliše Boga za oprštenje, zagrliše se i sklopiše novi bratski savez.

O židovu Šas ibn Kaisu Koran u svezi s tim veli: »O, pismenjaci, zašto priečite onoga, koji vjeruje da korača božjom stazom, kad ste sami svjedoci? Ali Bog nije sliep za ono, što vi radite«

O plemenima Kauša i Karaša veli Koran: »O vi, koji vjerujete, zar slušate dio onih, koji su primili pismo, da učine od vas opet nevjernike, nakon što ste već primili vjeru! Kako možete biti nevjernici, kad su vam pročitane

rieči božje i kad je njegov poslanik među vama? Tko se drži Boga, već je naveden na pravi put.«

Uzprkos svih njihovih napora u tom smjeru, židovima nikada nije uspjelo posijati među Muhamedove pristaše razdor i povratiti ih natrag u bezvjerstvo. No premda im je po svemu tomu moralo zapravo biti jasno, da su njihova nastojanja uzaludna, oni su i dalje neprestano nastojali, da provedu svoje đavolske osnove. Jednom su pokušali da lukavošću sruše i samog Muhameda:

Između dva židovska plemena vladala je svađa, i ona strana, koja je imala krivo, održala je skupštinu i poslala svoje vođe k Muhamedu. Vođe židova rekoše Muhamedu: »Ti znaš, da smo mi vrlo utjecajni ljudi. Ako u našem sporu s našim protivnicima dadeš pravo nama, mi ćemo upotriebiti sav svoj utjecaj, da svi židovi pređu na islam.« No Muhamed je to naravno odklonio. U Koranu nalazimo o tom sliedeće mjesto:

»Pazi da odlučuješ prema onom, što je objavio Bog i da ne uvažuješ njihove želje. Budi pred njima na oprezu, da te ne bi makar i djelomično odvrnuli od onog, što ti je Bog objavio. Ako se odmetnu, znaj da će ih Bog posve sigurno kazniti za jedan dio njihovih grieha. Doista ima mnogo ljudi, koji su zločinci«

Daljnji jedan primjer za podkapačku rabotu židova zabilježio nam je Ibn Abbas. U doba, kad je Muhamed išao iz Meke u Medinu, obavljala se molitva u smjeru prema Jeruzalemu. No tako je to potrajalo samo 17 mjeseci; tada je Muhamed primio objavu božju, da smjer molitve za u buduće preinači prema Meki i od tada se molitva izriče uviek s licem obrnutim prema Meki. Koran o tome veli:

»Vidimo te kako svoje lice obraćaš prema nebu i htjeli bi mu dati pravac, koji će ti biti drag: okreni svoje

lice u smjeru svetog mjesta molitve; gdjegod se nalazite, okrenite svoje lice u tom smjeru. Zar ne vidiš da i oni, koji su primili pismo, znadu, da je to istina pred njihovim Gospodinom. A Bog nije sliep pred onim, što oni rade.«

Kad su židovi doznali za taj stavak u Koranu, razljutiše se i poduzeše kod Muhameda korake, da opet prihvati prijašnji smjer molitve prema Jeruzalemu. Za taj slučaj obećaše mu, da će svi židovi prihvatiti islam. No Muhamed se nije dao zavesti od te ponude da se ogriješi o božju zapovied. O tome nalazimo u Koranu sliedeće:

»Smjer molitve, u kojem si se dosad obraćao, promienili smo jedino zato, da pripoznamo onoga, koji sliedi poslanike, a ne onoga, koji se okreće na peti. To je sigurno bilo težko, ali ne za one, koje Bog vodi. A Bog ne želi uništiti vašu vjeru, jer Bog je prema ljudima prepun dobrote i milosti.«

Evo još jednog primjera za to, kako se židovi nisu žacali, da Muhameda u vrieme najveće pogibelji napadnu s leđa. Kad je Muhamed dobio bitku kod Badra, poslao je na svojoj vlastitoj devi, jer je bila najbrža, glasnika u Medinu, da onamo donese viest o njegovoj pobjedi. Židovi su međutim pokušali da u redove muslimana unesu zabunu, i to tako, što su proširili lažnu viest, da je Muhamed u bitci pao. Kao dokaz za to naveli su, da se Muhamedova deva vratila u grad s drugim jahačem.

Kad je i ta osnova ostala bez uspjeha, obratiše se židovi na Meku, da ondje proti njemu pobune Muhamedove neprijatelje. Izjaviše se dapače spremnima, poduprieti Mečane u borbi s Muhamedom s jednom svojom vojskom. Kad su poganski Mečani židove upitali, da li je Muhamedova vjera dobra, budući da su židovi primili sveto pismo već prije Muhameda, rekoše židovi: »Vi znate da smo mi ljudi znanosti. Vjerujte nam zato, kad

vam velimo, da je vaša vjera daleko bolja.« U Koranu nalazimo o tom sliedeće mjesto:

»Ne vidiš li one, koji su primili dio pisma? Oni vjeruju u djibt i tagut, a ipak za one, koji su neznabožci, vele, da se nalaze na boljem putu nego oni, koji vjeruju. To su oni, koje je Bog prokleo, a koga je Bog prokleo, za onog nema pomoći.«

Kako vidimo, to se prokletstvo i obistinilo. Bez domovine židovi su razasuti po cielom svietu i nigdje ne nailaze na pravu pomoć i podporu.

Drugi jedan stavak u Koranu veli:

»Posve sigurno ćeš utvrditi, da najveće neprijateljstvo prema onima koji vjeruju, goje židovi i neznabožci.«

U jednoj rieči Muhamedovoj dolazi ta misao možda još jače do izražaja:

»Nikada ne će biti moguće, da vidiš muslimana i židova zajedno, a da židov ne bi imao potajnu nakanu, da muslimana uništi.«

Abu Huraira ostavio nam je sliedeći hadit:

„Dan suda doći će tek onda, kad muslimani židove podpuno potuku i kad svako drvo, za kojim bude sakriven židov, bude muslimanu govorilo: »Za mnom stoji židov, ubij ga!« Samo drvo farkad, koje je mali grm s mnogo bodljika, a raste u okolici Jeruzalema, ne će u tom učestvovati, jer je to židovsko drvo!"

(Buhari-Muslim VIII, str. 188.)